

„Počkejte na zítřek,“ líkal pastelky malíř. „To bude letecký den. A to teprve uvidíte, co dvojplošník Lojzík všechno umí.“ Opravdu, druhý den se pastelky a tužky nestačily divit. Lojzík křížoval celou oblohu. Adélka takové kousky ještě neuměla a tak Lojzika pozorovala ze země.

Nekonečno, ležatou oválku, dráhu letadla nejdříve někočkujst ubíhujeme v předkresleném větším tvaru, až posléze se důbě snaží kreslit prvek samostatně.

